

O odvážné světlušce

Andřej
Adler

ilustrace
Lofie
Helfert

103

Text © Ondřej Adler, 2026
 © Stanislav Juhaňák – TRITON, 2026
 Illustrations © Sofie Helfert, 2026
 Cover design © Markéta Vydrová, 2026

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
 Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
 v Praze roku 2026 jako svou 3068. publikaci.
 Vydání 1.

Korektury Viola Somogyi.
 Ilustrace Sofie Helfert.

Grafický návrh obálky Markéta Vydrová.
 Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
 Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s. r. o.
www.tridistri.cz
 ISBN 978-80-7684-528-2
info@triton-books.cz

Kdysi dávno se mezi šumavskými venkovany říkávalo, že kolik je doma lidí, tolik má být i chycených světlušek. Protože kde světluška, tam naděje na slunné ráno.

Světluška Lumi toho večera létala sama okolo rybníka. Už druhý den marně hledala své dvě sestřičky a maminku. Volá, svítí, seč jí síly stačí. Ale nikdo na její volání neodpovídá.

„Určitě je sebrali dupalové!“ povídá jí kamarád Jiskra. Dupaly myslí samozřejmě lidi. „Je jich tu jako vos.“

Jiskrova slova Lumi vyděsí tak, až jí zabliká světélko na zadečku. „Neděs mě! Určitě není tak zle.“

Když je nenašla u rybníka, zkouší štěstí u vesnice. Zalétne k prvním domům a volá, svítí na všechny strany. A odpověď přichází...

„Světluška! Mám tě!“ skáče holčička a snaží se Lumi chytit. Ta uniká až v poslední chvíli. Zhasíná světélko a letí výš a výš. Holčička se ale nevzdává. Skočí po broučkovi. „Au!“ zaúpí. Mine Lumi a spadne do trávy. „No počkej, dostanu tě!“

Vyděšená Lumi letí ze všech sil ze vsi k lesu. K domovu moudré sovy Hu. Jakmile se přesvědčí, že je v bezpečí, opět začne svítit a volá znovu svou rodinu.

„Húúú. Les je místem ticha a klidu!“ houkne ze stromu Hu. Lumi vzhledne do temné koruny borovice. Ve tmě nad ní zazáří dvě oči jako měsíce.

„Odpusť, moudrá Hu. Mám strach. Ztratila jsem sestřičky a maminku.“

„Mít strach je normální. Húúú. Být hloupý je smrtící.“

„A co mám tedy dělat?“ Lumi přilétá blíž k sově.

„Bát se chytře.“ Sova se vznese z koruny stromu a odletí tiše jako duch.

Z lesa se náhle ozve prapodivný teskný hlásek.

„Co to je za tvora?“ diví se Lumi. V dálce slyší jakési naříkání. „Hu to určitě není.“ Už se chce otočit a odletět, když se zvuk ozve znovu, jen výrazněji a bolestněji. Lumi už neváhá a letí za zvukem.

Les okolo houstne. Lumi mívá řadu stromů. Málem zavadí o pavučinu a blíží se ke tvoru, který podivný zvuk vydává. Co nejvíc rozzáří zadeček, aby si posvítila, když najednou... známá tvář. Je to holčička, která ji před chvílí chtěla unést. Lumi okamžitě září ztlumí a vyletí výš.

„Hloupý dupal,“ chce nechat děvčátko na pospas jeho osudu. Ale další vlna žalostného pláče ji přinutí se zastavit. Jako by slyšela samu sebe. Svůj stesk po rodině, kterou ztratila. Otáčí se

